

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

Συνορθάται εἰς δεκτοὶ πάντες.
Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα
καὶ αἱ εἰκόνες συνορθῶν καὶ καλ-
οτεχνημάτων Ἀγγέλαι μετ' εἰκό-
νων. Συνορθῶν δεκταὶ εἰς χαρτονομί-
σμα παντὸς ἔθνους, προπληρωτέαι.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐκάστον φύλλον λεπτὰ 15.
Πώλησις εἰς τὰ κίβρια καὶ πρακτο-
ρεῖα. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσὸδ. 10.
Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνορθῶνται λαμ-
βάνουσι μέρος δωρεῶν εἰς τὰ λαχεῖα
καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὀδὸς Ἐρμοῦ ἀριθ. 45-47. Οἰκία Τσαουσοπούλου.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερ. δρ. 8,—Ἐξωτερ. φρ. 12

ΖΩΗ ΥΓΙΕΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Και πάλιν η επιστήμη υπέρ της δημιουργίας.— Ζωή ύψιστα και χάρις υπό Φ. Π.— Ποικιλία φιλοσοφικά σκέψεις, Φίλιππου Α. Οικονομίδου.— Θένος (ποίημα), υπό Η. Ηλιοπούλου.— Ψυχρά ύδατα αναφλεγόμενα.— Μέταξα θαλασσίας προσελεύσεως.— Λαγωοί Κόνιχλοι και Πέρδικες.— Η φίλια παρήγορος (φαντασία), υπό Διον. Φουρνάρη.— Τ' αέρι (ποίημα), υπό Ι. Γιαννούκου.— Bizet Carmen (ποίημα), υπό Φ. Α. Οικ.— Γυνή κοψον και πετεινόν τε χρῆμα, υπό Κ. Κουμεντή.— Αντιλουκούλλειοι συμβουλαί.— Εὐεράπελα, υπό Γουίλη.— Δινύματα.— Άλληλογραμμά.— Τῆ Άλεξάνδρα βασιλόπαιδε τῶν Ἑλλήνων και μεγάλη δουκίσση τῆς Ρωσίας (ποίημα), υπό Κ. Κουμεντή.— Ἐπιστημονικόν παιγνιον. Περιέργον πείραμα διά μηχανήτου.— Ἀγγελάκι.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Χάριν τῶν παρακολουθούντων τὰς ἐν τῇ ἡμετέρῃ περιοδικῇ ἐκάστοτε δημοσιευόμενας θεωρίας περί τῆς τοῦ δημιουργοῦ δυνάμεως, ἐπιστημονικῶς ἀποδεικνύμενας, ἀναδημοσιεύομεν λαμπρὰν πραγματείαν περί τῆς ἀναίρεσεως τῆς αὐτομάτου γενέσεως.

Οἱ ἀρνούμενοι τὴν δημιουργίαν καταφεύγουσι πρὸς ἐξηγήσιν τῆς ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς εἰς τὴν αὐτόματον γένεσιν, και διδάσκουσιν ὅτι αὐτομάτως ἀπὸ τῆς ὕλης διὰ μηχανικῶν νόμων και τυχαίων συνδυασμῶν ἐξεπήγασεν ἡ ζωὴ Ἡ θεωρία τῶν αὐτῶν δὲν εἶναι νέα. Καὶ κατά τοὺς ὕλιστας τῆς ἀρχαιότητος τὰ ζῶα αὐτομάτως ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς γῆς. Ἀλλὰ τὰς θεωρίας τοῦ Δημοκρίτου και τοῦ Ἐπικούρου ἀπέκρουσαν και ἀνεσκεύασαν οἱ περιφανέστατοι τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων και φυσιοδιφῶν, ἀπὸ τοῦ Ἀναξαγόρου και τοῦ Ἀριστοτέλους, μέχρι τοῦ Εὐκλείδου και τοῦ Ἀρχιμήδους, τοῦ Ἰππάρχου και τοῦ Ἀριστάρχου, τοῦ Γαλινοῦ και τοῦ Ἐρασιστράτου.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἡ ἰδέα περί τῆς αὐτομάτου γενέσεως ἐπανελήθη, ὁ δὲ Πουσσὲ, κατὰ τὸ 1859, πρὸς ἐπίρρωσιν αὐτῆς ἰσχυρίσθη ἐν δημοσιευθείσῃ διατριβῇ του ὅτι ἐπέτυχεν νῆ παραγάγῃ σκῶλκας ἀπὸ κρεάτων οσεσπότων, ἀν και εἶχεν ἐκκαθαρίσει τὴν περὶ αὐτὰ ἀτμόσφαιραν ἀπὸ παντὸς ζωικοῦ σπερματίου. Καὶ εἶχε μὲν προηγουμένως καταδειχθῆ ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ φυσιοδίφου Ρέδν, ὅτι πάντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ζῶντα λαμβάνουσι τὴν γένεσιν και ὑπαρξίν των ἀπὸ ἐτέρων ζώντων πλασμάτων, εἴτε ἀμέσως εἴτε διὰ τῶν εἰς τὰ ὡὰ περιεχομένων σπερματίων, τὰ δὲ συμπεράσματα τοῦ Ρέδν ἐκύρωσαν νέα πειράματα τοῦ Βουὲ και τοῦ Σπάλλαντζάν: ἀλλὰ και ὁ Κλαύδιος Βερνάρδος και ὁ Δουμάς και ὁ Κατρεφάξ ἀντεπεξῆλθον κατὰ τῶν θεωριῶν τοῦ Πουσσέ, ἀναδημοσιευθεῖσάν, ἐρρωμενέστερον δ' ἐξήλεγχε τὸ κενὸν αὐτῶν και αὐθαίρετον ὁ Παστέρ, ὅστις οὐ μόνον τὰ ἐξαγόμενα τῶν πειραμάτων τοῦ Πουσσέ διημφεσθήτησεν, ἀλλὰ και νέα πειράματα ἀνήγγειλεν ἀποδεικνύοντα τὴν πλάνην τῆς περὶ αὐτομάτου γενέσεως θεωρίας. Πρὸ τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων και τῶν βεβαιώσεων τοῦ Παστέρ ἡ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημία συνέστησεν ἐπιτροπέαν φυσιοδιφῶν ὑπὸ τὸν Φλουράνς ὡς πρόεδρον και εισηγητήν, ἥτις ἐκάλεσε τοὺς δύο ἀντιδοξοῦντας ὅπως ἐνώπιον αὐτῆς ἐπιναλάβωσι τὰ πειράματά των. Ἀλλ' ὁ Πουσσέ ἐκώφευσε και δὲν ἔστειρε νὰ προσέλθῃ. Τοῦ δὲ Παστέρ προσελθόντος και ἐπιναλαβόντος, τὰ πειράματα αὐτοῦ, ὡς εισηγητῆς τῆς ἐπιτροπέας ὁ Φλουράνς ἔγραψε,

διερμνεύων τὴν γνώμην τῆς ἐν τῇ συνταχθείσῃ ἐκθέσει του τὰ ἐξῆς: «Ὅτε ἡ ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος γνώμη μου δὲν εἶχεν ὀριστικῶς μορφωθῆ ἀπεφάνθη μετὰ τινος δισταγμοῦ. Ἀλλ' ἤδη ἡ πεποίθησίς μου εἶναι πλήρης και ἀποφαίνομαι μετὰ θετικότητος. Τὰ γενόμενα ὑπὸ τοῦ Παστέρ πειράματα λύνουσιν ὀριστικῶς τὸ ζήτημα. Κατὰ τὴν περὶ αὐτομάτου γενέσεως θεωρίαν ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν ὕλην οσεσπυϊαν και ἀτμοσφαιρικὸν αέρα, ὅπως ἔχομεν και παραγωγὴν ἐντόμων. Ἀλλ' ὁ Παστέρ ἐναποτίθησι οσεσπυϊας ὕλας ἐν ἀτμοσφαίρῃ ἢν ἐκκαθαίρει ἀπὸ ζωικῶν σπερματίων, και οὐδὲν ἐντομον γεννᾷται. Αὐτόματος λοιπὸν γένεσις δὲν ὑπάρχει, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ἀμφιβολία. Οὐδετέρων δισταγμοῦς ἀποδείκνυσιν ὅτι δὲν νοεῖ οὐδὲ τοῖς ὄρους τοῦ ζητήματος.

Εἰς τὰ πειράματα ταῦτα τοῦ Παστέρ παραστάς ὁ Ἄγγλος ὕλιστῆς Χούζλεν ἔγραψεν ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ: «περὶ τοῦ ζητήματος τούτου δὲν ἐπιτρέπεται πλέον συζήτησις: ὁ Παστέρ διὰ τῶν τελευταίων πειραμάτων του ἀνέτρεψεν ἄρδην και διὰ τὰ πᾶσι τὸς τὴν περὶ αὐτομάτου γενέσεως θεωρίαν».

Θορυβθέντες ἐκ τῶν βεβαιώσεων τούτων οἱ ἐν Γερμανίᾳ ὕλισται προὐκάλεσαν νέαν αὐτόθι ἐπανάληψιν τῶν ἀκριβῶς περιγραφέντων πειραμάτων τοῦ Γάλλου ἐπιστήμονος. Γενομένης δὲ ταύτης, τὰ αὐτὰ καταδείχθησαν ἀποτελέσματα, και ἡ τοῦ Παστέρ θεωρία περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἐκπορεύσεως τῆς ζωῆς ἀπὸ τῆς ὕλης ἀνευ προϋπάρξεως ζωικῶν σπερματίων ἐγένετο δεκτὴ ἐν τῇ ἐπιστῆμῃ ὡς ἀλήθεια ἀναμφισβήτητος και πειραματικῶς ἀποδεδειγμένη.

Τῆς αὐτομάτου γενέσεως τὸ ἀδύνατον φρονῶν και ὁ Βίρχωδ, ἐνώπιον τοῦ ἐν Μονάχῳ κατὰ τὸ 1887 συνεδρίου τῶν φυσιοδιφῶν ἔλεγε μετὰ τῶν ἄλλων και τὰ ἐξῆς: «ἐννοῶ πληρέστατα ὅτι ἡ ἐμφάνισις τῆς ζωῆς δὲν δύναται νὰ ἔχη εἰμὴ μίαν τῶν δύο ἐξηγήσεων: ἢ τὴν αὐτομάτου ἀπὸ τῆς ὕλης γένεσιν, ἢ τὴν δημιουργίαν: τρίτη ὑπόθεσις δὲν ὑπάρχει. Ἀλλ' ὀφείλομεν ἀνευ περιστροφῶν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οὐδ' ἐν μόνον γεγονὸς δύναμεθα ν' ἀφαιρέσωμεν ἐπιτρέπον εἰς ἡμᾶς νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῇ φύσει γένεσις αὐτομάτου. Ὅταν δὲ ἀναλογίζωμαι ὅτι πάντα τὰ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς γενόμενα πειράματα και πᾶσαι αἱ μελέται πρὸς ἐξεύρεσιν ἐν ὅς μόνον γεγονότος, συνδέοντος τὴν ἀνόργανον ὕλην μετὰ τῶν ἐνοργάνων και ζωικῶν σωμάτων, ἀπέβησαν μάταια, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι πᾶσα ἐλπίς πρὸς ἀπόδειξιν τῆς αὐτομάτου τῆς ζωῆς γενέσεως ἐντελῶς ἐξέλιπε (Revue Scientifique Δεκεμβρίου 1887).

Περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἰδοὺ τί ἐν εἴτει 1888, ἐν τῇ Revue Scientifique ἐξεφράζετο ὁ αὐτὸς Βίρχωδ: «Ἄπασαι αἱ ἐπιστημονικαὶ προσπάθειαι πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐφικτοῦ τῆς αὐτομάτου γενέσεως ἀπέβησαν μάταιαι, τὰ δὲ τελευταῖα πειράματα κατέδειξαν προφανῶς, ὅτι πᾶσα ἐλπίς περὶ τούτου ἐντελῶς ἀπώλετο».

Ἀλλ' ἐὰν ἡ αὐτομάτου γένεσις εἶναι ἀδύνατος, μόνη ἐξηγήσις τῆς ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς ἀπομένει ἡ θέλησις και ἡ ἐνέργεια ὑπερέρας δημιουργικῆς δυνάμεως, ἥς τὴν παραδοχὴν καθιστῶσιν ἀναπόδραστον αὐτὰ τὰ συμπεράσματα και αἱ ἐκζητήσεις τῶν πειραματικῶν ἐπιστημῶν.

ΖΩΗ ΥΓΙΕΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣ

Σοφὸς τις φυσιοδίφης εἶπεν, ὅτι ὁ κόσμος οὗτος ἐπλάσθη διὰ τὴν ζωὴν και ἐπομένως τὴν εὐτυχίαν ταύτης δέον νὰ ἐπιζητῶμεν ἐν τούτῳ, ζουδῶλως μεριμνῶντες περὶ τῶν περικυκλούντων ἡμᾶς δεινοπαθημάτων, ἀτυχιῶν, στερήσεων και τοῦ ἐπὶ ἀνοικονομήτου θανάτου.

Μίγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἀποδέχεται τὴν θεωρίαν ταύτην και διὰ τοῦτο βλέπομεν πολλοὺς, οὐ μόνον ἀδιαφοροῦντας διὰ τὰ ἀτυχήματα και τὰς σκληρὰς δοκιμασίας αὐτῶν και τῶν ἄλλων, ἀλλὰ και ἀπαθεστάτους θεατὰς τῶν ἐξελισσομένων φοβερωτάτων ἐνίοτε γεγονότων. Ἡ τέρψις, χαρὰ και ἡδονὴ εἶναι τὸ μέλημά των και συμφῶνως πρὸς ταύτην ρυθμίζουσι τὸν βίον των.

Ἡ Εὐρώπη, ἡ ἔδρα τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ, ἐπιβιβασί τοῦτο ὁσημέραι, εἰς ἀντιστάθμισιν δὲ τῶν, δίκην ἐφιάλτου πιεζουσῶν τὴν ἀσθενῆ ἀνθρωπίνην καρδίαν συμφορῶν, ἐπενοθήσθην ἐκεῖ ἀπειροί τερπναὶ ἐνασχολήσεις ἐξουδετεροῦσαι ἢ μᾶλλον σημαντικῶς μειοῦσαι τὴν θλίψιν και συντριβὴν εἴτε τοῦ θλιβεροῦ τοῦ Χάρωνος ἔργου εἴτε τῶν ἄλλων τοῦ βίου ἀτυχημάτων.

Μίαν τοιαύτην σκηνὴν τερπνῆς και χαριέσεως ψυχαγωγίας ἐδείκνυσι και ἡ ἐμπροσθεν παρατιθεμένη ἡμετέρα εἰκὼν, παριστώσα ζωηρότητα, βίον ἐντελῶς ἀνεφελον, τερπνὸν και ἡδονικόν. Ἡ θελή τις ὑποθέσει, ὅτι ἡ λύπη, ἡ θλίψις και ὁ κλαυθμὸς ὑπεχώρησαν ἐντελῶς πρὸ τῆς εὐτυχίας! και ὅτι ἡ πρόσκαιρος ζωὴ ἐπελάθετο τοῦ προορισμοῦ τῆς! Οὐτοπία παρήγορος και ἀναπόφευκτος! Πλὴν φυσικῶς ματαία και ἐφημερος! ταύτην ἀφεύκτως δέον ν' ἀκολουθήσῃ ἡ λύπη, διότι τὸ σκότος και τὸ ζόφος τῆς ὄσον οὕτω ἐπερχομένης νυκτὸς θὰ διαλύσῃ τὰ πτερυγίζοντα ἐπὶ τῆς αἰθρίας και γλυκείας ἀτμοσφαιρας ὄνειρα! Ἀφεύκτως! Καὶ ἐν τούτοις παλαιομέν δια τῶν προσκαιρῶν τούτων μέσων κατὰ τοῦ ἀμειλίχτου πεπραμένον.

Ἄλλ' ἀρὰ γε αἱ χαριέσεαι και τερπναὶ αὐταὶ πρόσκαιροι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ σκηναὶ δὲν ἀποτυποῦνται, δὲν μεταφέρονται δι' ἀνεξιτήλων σημείων ἢ ἀπηχῆσεων και εἰς ἄλλους κόσμους, ὅπως και τὰ ἀπείσια συμβᾶντα τὰ προωρισμένα ὡς πιστεύεται, εἰς ἐπιτέλειαν μελλουσῶν ἀπαραιτήτων ἰσορροπιῶν;

Φ. Π.

ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Ὁ Θεὸς δὲν ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ τὸν κόσμον, τοῦλάχιστον τοιοῦτον, ὅποιον τὸν ἐδημιούργησεν, ἀνευ ἀγάπης: πόσον ἀρα ὁ ἄλλως ἀσθενέστατος ἀνθρώπος ἀπέριως πλειότερον δεῖται τοῦ αἰσθήματος τούτου εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, ἀν τὸ ἀποτελεσμα αὐτῶν μέλλῃ νὰ εἶναι τι ὀπωσῶν καλόν; Οὐδὲν δύναται νὰ δημιουργηθῆ καλὸν ἀνευ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ καλὸν αὐτό. Ὅσον δὲ πληροτέρα εἶναι ἡ ἀγάπη, τοσοῦτο και τὰ ἔργα τῆς εἶναι τελειότερα, και ὅσον αὐτὴ ἐνδεεστερα τοσοῦτο και ἐκεῖνα ἐλλιπέστερα. Ὁ κόσμος, τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο τοῦ Θεοῦ, εἶναι τῶν δυνάμι ἀριστοῦργημα, διότι και ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον και ἡ πηγὴ πάσης ἀγάπης, ὡς ἡ αὐτοαγάπη αὐτή, ὁ αὐτὸς ἐαυτῷ ἐπαρκῆς και μηδεμιᾶς ἀνταγᾶτης ἀνάγκην ἔχων. Τοῦ δὲ ἀνθρώπου τὰ ἔργα ἀναγκαίως εἶναι ἀτελεῖ, διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις και τὸ ἀσθημα τοῦτο εἶναι ἀτελεῖς ἐν αὐτῷ: και ἀπόδειξις τοῦ ὅτι τοῦτο εἶναι ἀτελεῖς, εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς

ἀνταγᾶτης, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ βαθέως αἰσθάνεται ἐν ἐαυτῇ: ὄθεν, και ὡς μέτρον τῆς τοῦ ἀνθρώπου τελειότητος, δύναται καταλλήλως νὰ ληφθῆ ὁ βαθμὸς τοῦ αἰσθήματος τούτου ἐν αὐτῷ: οὕτως ὡστε και μετὰ βεβαιότητος δύναμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐκεῖνοι μετὰ τῶν ὕμων εἶναι και οἱ τελειότεροι, ὁσοῦτῆτον τῶν ἄλλων αἰσθάνονται τὴν ἡνθηθεῖσαν ἀνάγκην: διότι ἐκεῖνα βεβαίως τὰ ὄντα εἶναι ἐντελέστερα, ἅτινα δύναται ν' ἀγαπῶσι τὸν κόσμον και νὰ ἐργάζονται ὑπὲρ αὐτοῦ χωρὶς νὰ ἔχωσι χρεῖαν, ἢ τοῦλάχιστον οὐχὶ ὄσον και τὰ λοιπὰ.— τῆς οἰασδύποτε ἀνταγᾶτης τοῦ κόσμου. Εἶναι δὲ τὰ τοιαῦτα ὄντα τῶν ἄλλων ἐντελέστερα, διότι εἶναι και πρὸς τὸν Θεὸν ὁμοιότερα, ἀλλὰ δι' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα πόσον ὀλίγα και πόσον σπάνια!

Ἄν εἶναι ἀληθὲς τὸ φιλοσοφικὸν ἀξίωμα: «Οὐδὲν ἐν τῷ νῶ, ὁ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει», καιπερ ὑπὸ πολλῶν πολεμούμενον και δυνάμενον νὰ πολεμηθῆ, ἀλλ' ἀσυγκρίτως ἀληθέστερον και γενικῶς παραδεκτὸν και ἀναντίρρητον, νομίζω, θέλει εἶναι, ἀν ληφθῆ ὡς ἀξίωμα τὸ ἐξῆς: οὐδὲν ἐν τῷ προφορικῷ ἢ γραπτῷ, ὁ μὴ πρότερον ἐν τῷ ἐνδιαθέτῳ λόγῳ».

Οὐδὲν ἐν τῇ φύσει συμβαίνει ὑπὲρ φύσιν ἢ παρὰ φύσιν: διότι πάντα τὰ συμβαίνοντα συμβαίνουσιν ἐν τῇ φύσει, ἀρα κατὰ φύσιν.

Ὁ κόσμος εἶναι ἀναντίρρητος ἀλήθεια, περὶ ἧς μαρτυρεῖ αὐτὴ ἡ ὑπαρξίς του: περὶ αὐτῆς δὲ μαρτυροῦσιν ἡμῖν τρανώτατα αἱ αἰσθήσεις ἡμῶν και τὸ λογικόν.

Ὁ και μὲ τοῦ ἀσθενοῦς τὰς γνώμας συμφωνότερος και συμβιβαστικώτερος δὲν εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, και ὁ καλλίτερος και ἀξιοπιστότερος ἰατρός.

Πάντων τῶν μεγάλων κακῶν, ὡς και τῶν ἀγαθῶν, αἱ ἀρχαὶ εἶναι μικραί.

Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι αἱ ἰδέαι εἶναι αἱ πρῶται αἰτίαι τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ τίς ἤξευρεν ἀν τὰ πράγματα μᾶλλον δὲν εἶναι αἱ πρῶται ἀρχαὶ τῶν ἰδεῶν;

Ὁ μὲν ἀνθρώπος εἶναι καθρέπτης, ὅπου ἀντανაკλάται ὁ κόσμος: ὁ δὲ κόσμος καθρέπτης, ὅπου ἀντανაკλάται ὁ Θεός: ἀρα ὁ ἀνθρώπος εἶναι καθρέπτης, ὅπου κατοπτρίζεται ἡ τε δημιουργία ἀμέσως και ὁ δημιουργὸς ἐμμέσως δι' αὐτῆς.

ΠΟΝΟΣ

Τῆ δεσποινίδι Α. Η.

Τὰ ἄμμάτια μ' ὅταν σ' ἔβλεπαν πάντοτ' εἶχα ἐλπίδα: μὰ τώρα ποῦ ξεχώρισα σὸν ἀπὸ δένδρου κλώνος, χαρὰ ποτὲ δὲν γνώρισα χαρὰ ποτὲ δὲν εἶδα, μόνον μὲ δέρνει ἡ ἐσθητῆ και μὲ μαραίνει πόνος.

Εἶχα μέσα χαμόγελο κάθε στιγμή, ὅτ' αἰ χεῖλη εἶχα χαρὰ μεσ' τὴν καρδίᾳ, μὰ τώρα ποῦμαι μόνος, τὰ χεῖλη μου μένου νεκρά! ἀ πιστευσόν με φίλη! και τὴν καρδίᾳ μου τὴν πτωχὴ τὴν τυραννεῖ ὁ πόνος.

Ἄχ, ἔφυγα καὶ σ' ἄφησα καὶ ἡ καρδιά μου μένει καὶ εἰμ' ἐδῶ χωρὶς καρδιάς χωρὶς ἐσένα, μόνος, ἔχω καρδιά μαζύ μου μιά, μὰ εἶναι μαραμένη τὴν δρόσο τῆς ἐκράτησά καὶ τὴν μαραίνει ὁ πόνος

Πόργος Πρ. Ἐλιόπουλος.

ΨΥΧΡΑ ΥΔΑΤΑ ΑΝΑΦΛΕΓΟΜΕΝΑ

Πολλῶν πηγῶν ὕδατα ἐφαπτόμενα φλογός ἢ ἀλλῶν εὐφλέκτων ὑλῶν ἀναφλέγονται. Αἴτιον τούτου εἶναι ὅτε μὲν, τὰ ἐν ταῖς ὕλαις ταύταις ἐνυπάρχοντα εὐφλέκτα ἀέρια, ἅτινα ἐξέρχονται τῶν δρυχείων σιδήρου, χαλκοῦ καὶ ψευδαργύρου μεμιγμένα μετ' ὑδροχλωρικοῦ ἢ θεικοῦ ὀξέος, ὅτε δὲ ἢ ἐπιπλέουσα τῶν ὑδάτων τούτων ἀσφαλτος καὶ ἰδίως νάφθα (πετρέλαιον ἀκάθαρτον), μετ' ὧν ταῦτα εἶναι μεμιγμένα.

Ἐν τῷ φαινόμενῳ τούτῳ τὴν πρώτην τάξιν κατέχει ἡ λίμνη τῆς Ἰσλανδίας, ἣς τὰ ὕδατα πολλακίς ἀνεφλέχθησαν αὐτομάτως. Ἐσχάτως δὲ ἐν Καρολίνας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀνεκαλύφθη μικρὰ πηγὴ ἀναδιδούσα ὑδρογόνον ἐν ἀρκετῇ ποσότητι: ὀλόκληρος συνοικισμὸς δύναται νὰ φωτισθῆ, ὅταν τὸ ὑδρὸ τῆς πηγῆς ταύτης μετακομισθῆ εἰς τὰς οἰκίας.

Τὴν δευτέραν τάξιν κατέχουσιν αἱ ἀσφαλτώδεις πηγαί, ὧν ἀξιολογωτέρα εἶναι ἡ Βαλαγγάνη ἐν Ἀσία, παράγουσα καθ' ἑκάστην περὶ τὰς 500 λίτρας νάφθης. Παρὰ τὰς ὄχθας δὲ τοῦ Τίγριτος ὑπάρχει ἀφθόως ἀσφαλτος, ἥτις εἰσβάλλουσα εἰς τὸν ποταμὸν τούτον ἐπιπλέει τῶν ὑδάτων αὐτοῦ, οὕτως ὥστε οἱ πλεόντες, ὁσάκις χάριν παιδιᾶς πλνισιάζωσιν εἰς τὰ ὕδατα φλόγα τινα, ἀπολαμβάνουσι τοῦ λίαν μαγευτικοῦ θεάματος πυρίνου ποταμοῦ. Παραπλήσιον φαινόμενον εὑρίτται καὶ παρ' Ὀμήρῳ, ὅστις ἀναφέρει (Ἰλ. Φ. στίχ. 348) ἀνάφλεξιν τοῦ Σκαμάνδρου ποταμοῦ.

ΜΕΤΑΞΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ

Ἡ μέταξα αὕτη οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ βύσσοσ τῶν πιννῶν. Τὸ ὄστρακον τούτου φέρει ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἄκρου νηματώδες τι σῶμα, δι' οὗ εἶναι προσκολλημένον ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης. Τοῦτο καλεῖται βύσσοσ ἐκκρίνεται δὲ ἐξ εἰδικοῦ ὄργάνου, τοῦ μαλακίου τῆς πίννης καὶ εἶναι λίαν στερεόν. Αἱ βύσσοι ἀφ' οὗ συλλεχθῶσι, καθαρίζονται διὰ σάπνως καὶ ἐκτίθενται πρὸς ἀπόξηρανσιν ἐν σκιερῷ μέρει, εἴτα δὲ ἀπαλλάσσονται διὰ κτενίου τῶν χόνδρων καὶ τῶν ἀχρήστων μερῶν αὐτῶν. Ἀφοῦ δὲ ἡ οὕτως ἐπεξεργασμένη νηματοειδὴς αὕτη ὕλη πλυθῆ ἐν ἀραιᾷ διαλύσει κιτρικοῦ ὀξέος καὶ λειανθῆ διὰ σιδήρου, χρησιμοποιεῖται πρὸς κατασκευὴν περικνημίδων, τριχάπτων, χειροκτιῶν, καλλυμμάτων τῆς κεφαλῆς κλπ., ἅτινα πάντα εἶναι περιζήτητα διὰ τε τὴν σιλιπνότητά αὐτῶν καὶ τὴν σπάνιν. Ὅθεν ἐπειδὴ εἰς τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος ἢ πίννα ὑπάρχει ἐν ἀφθονίᾳ, ἐν μεγάλῃ δὲ ποσότητι καταναλίσκεται κατὰ τὰς νηστείας, οἱ ἀλιεύοντες τὸ ὄστρακον τούτου πρέπει νὰ φυλάττωσι τὴν βύσσον (ἢν σήμερον ὡς ἀκαθαροῖαν ἀπορρίπτουσι) καὶ νὰ τὴν πωλῶσι πρὸς τοὺς ἐπεξεργαζομένους τὸ προϊόν τούτου. Τὴν βύσσον πρὸς κατασκευὴν νημάτων μετεχειρίζοντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ἐξ οὗ τὸ ἐκ τῆς ὕλης ταύτης ὕφασμα βύσσινον ἐκαλεῖτο.

ΛΑΓΩΟΙ ΚΟΝΙΚΑΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΔΙΚΕΣ

ΠΑΡ' ΑΘΗΝΑΙΩΝ (Βιβλ. ΙΧ 400, 63)

Ἡγήσανδρος δ' ἐκ Δελφῶν ἐν τινι ἱστορικῇ τοῦ πραγματῆα λέγει ὅτι, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντιγόνου τοῦ Γνατᾶ, ὑπὸ τοσοῦτου πλήθους λαγῶν κατεκλύσθη ἡ νῆσος Ἀστυπάλαια, ὥστε οἱ κάτοικοι αὐτῆς εὐρίθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον περὶ τοῦ πρακτεῖου. Ἡ δὲ Πυθία συνεβούλευσε νὰ διατρέψωσι κύνας πρὸς καταδίωξιν τῶν λαγῶν, πρὸς δὲ συλλαμβάνωσι καθ' ἕκαστον ἔτος ὑπὲρ τοὺς ἑξακισχιλίους. Ἡ δὲ πλησμονὴ αὕτη προήλθεν ἐκ κατοικοῦ τινὸς τῆς Ἀνάφης: ἀπολύσαντος ζεύγους λαγῶν εἰς τὴν νῆσον, ἀκριβῶς ὅπως πρότερον, ἐπειδὴ κάτοικός τις τῆς Ἀστυπάλαιας ἀφῆκε δύο πέρδικας ἐν Ἀνάφῃ, τοσοῦτον ἐπολλαπλασιάσθησαν τὰ πτηνὰ ταῦτα ἐν τῇ νήσῳ, ὥστε σχεδὸν παρίστη ἀνάγκη μετοικισίας. Ὁ λαγὼς κατὰ Ξενοφῶντα (ἐν τῷ Κυνηγετικῷ) εἶναι ζῷον πολυτοκόν. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος τὰδε ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ. «Ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων καταδιώκεται, καὶ ὑπὸ θηρίων καὶ ὑπ' ὀρνέων καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, εἶναι δὲ πολυτεκνὸς καὶ μόνος ἐκ πάντων τῶν ζῶων ἐν τῷ ἔγκυμονεῖ, συλλαμβάνει ἐκ νέου. Τὸ μὲν ἀποκτῆσαν ἤδη τρίγωνα ἐκ τῶν τέκνων περιθάλλει ὑπὸ τὴν κοιλίαν, τὸ δὲ γυμνὸν εἰσέτι, κατὰ τὴν μήτραν, τὸ δὲ τρίτον (ἐὰν ὑπάρχη) ἔχει κατὰ τὸν χρόνον τούτων ἐντὸς τῆς μήτρας. Ὁ δὲ Πολύβιος ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῶν ἱστοριῶν του ἀναφέρει ὡς παραπλήσιον τῷ λαγῶι τὸ ζῷον ὄπερ καλεῖται κόνικλος, περιγράφων αὐτὸ ὡς ἑξῆς: «Ὁ δὲ ὀνομαζόμενος κόνικλος μακρόθεν μὲν καθορώμενος ἠμοιάζει μικρῷ λαγῶι, πρὸς ἐκτικὸς ὁμοίως ἐξεταζόμενος παρουσιάζει μεγάλῃν διαφορὰν κατὰ τὴν μορφήν, ἐπίσης δὲ διαφέρει καὶ κατὰ τὴν γένεσιν». Τὸν κόνικλον ἀναφέρει καὶ Ποσειδώνιος ὁ φιλόσοφος καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Η ΦΙΛΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΟΣ

ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Ἴδου ἐκεῖ, παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἐπὶ τοῦ ἀποκρήνου ἐκείνου βράχου κάθηται νεανίας σκυθρωπὸς τὴν ὄψιν, τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ἄπειρον ὠκεανὸν ἔχων ἱστραμμένα, καὶ οὐδὸς περὶ ἄλλου τινὸς φροντίζων, εἰμὴ περὶ τῆς πρὸ αὐτοῦ χαινούσης ἀβύσσου. Τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῆς μῆκος τῶν χειρῶν, φαίνεται προσηλούμενος μετ' ἐπιμονῆς παραδόξου εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκείνην θάλασσαν, ἣς ὁ κωφὸς μῶρμος ἀνέρχεται μέχρις αὐτοῦ, χωρὶς νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν γῆν, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἔχει συνείδησιν ὑπάρξεως ἄλλης, εἰμὴ τοῦ ἐκ γρανίτου ἐκείνου ὄγκου, ὅστις τῷ χρησιμεύει ὡς κάθισμα, καὶ τοῦ ἀτέρμονος ὠκεανοῦ τὸν ὀπίσθιν θεωρεῖ.

Φαίνεται λησμονήσας τὴν γῆν διὰ νὰ περιλάβῃ τὴν θάλασσαν μὲ βλέμμα πυρόεν. Εἰς τὰς κατὰ καιρὸν κινήσεις του, εἰς τὸ ὄλον τῆς ὄψεως αὐτοῦ, φαίνεται κρᾶμά τι θλίψεως καὶ ἀπελπισίας, ἥτις ἐμποεῖ τὴν ἐκπληξιν. Φαίνεται ὅτι σῦρται ὑπὸ πεπωμένῳ ἀπαισίῳ.

Φεῦ! . . . ναί . . . ἀπαισίον πεπωμένον τὸν σῦρει μακρὰν τῶν μητρικῶν καὶ συγγενικῶν ἀγκυλῶν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης: ναί . . . ἡ ἀπελπισία τὸν ἔχει ἀναγκάσει νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ἐπιγειῶν δεσμῶν . . . εἶναι ὑπόδουλος τῆς ἀποφάσεώς του . . . ἔχει ἀποφασίσει νὰ αὐτοκτονήσῃ . . .

Ἐχει συλλάβῃ τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο σχέδιον, μὴ δυνήθεις νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός του θλίψιν, καὶ τὴν, ὡς ἐκ τούτου, διακοπὴν τῶν σπουδῶν του, καθῶσον δέον ν' ἀναφέρωμεν, ὅτι ἠκολούθει τὸ ἱατρικὸν στάδιον αὐτοῦ ἢ τὸ μόνον του ἐπιθυμία: τῷ ἔμενεν ἡ μήτηρ του, μὴ δυναμένη νὰ τῷ παράσχῃ βοήθειαν διὰ τὴν ἑξακολούθησιν

τῶν σπουδῶν του· ἀλλ' αὐτὸς ἐκείνο μόνον ἐπιθύμει, ἐμεῖνο, τὸ ἱατρικὸν στάδιον ἦτο τὸ ἰδανικόν του.

Ἰπὸ τῆς ἀψήκτου ἀποτροπαιότητος ταύτης ἀποφάσεως βασιανίζομενος οὐδὲλως προσέχει εἰς τὰ περὶ ἑαυτοῦ. Τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ὠκεανὸν ἔχων, καὶ σκεπτόμενος περὶ τῆς μετ' ὀλίγον ἐκτελέσεως τοῦ ἀποτρόπαιου σχεδίου του, οὐδὲλως παρατηρεῖ νεανίαν τινα συνομήλικα αὐτῷ, ὅστις τὸν παρηκολούθει, καὶ ὅστις ἤδη, ὡς αὐτὸς, κάθηται μέτρα τινα ὀπίσθεν αὐτοῦ, ἵνα τὰ βλέμματά του ἀποφύγῃ. Οὗτος ὑποπιτεύων, ἢ σχεδὸν γνωρίζων τὴν ἀπέφασιν αὐτοῦ, τὸν εἶχε παρακολουθήσει προτρεπόμενος πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ τὴν καρδίαν του κατέχοντος ἀσθήματος. . . Τῆς ἰσθμῆς φιλίας, ἣς τὸ ὄνομα πολλοὶ γνωρίζουσιν, ἀλλ' ὀλίγοι τὰς ἀπαιτήσεις ἐκπληροῦσιν.

Εἶναι φίλος του, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχει καθήκον νὰ τὸν σώσῃ, ἀλλ' ἡ κίβητις παρῆμβασίς αὐτοῦ ἰδύνατο νὰ φέρῃ χεῖρονα ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ ἀνηλιτισμένου φίλου του. Ὅθεν περιμένει τὴν κατάλληλον στιγμήν ἵνα παρουσιασθῇ καὶ ἥτις δὲν ἤγγησε νὰ φανῇ.

Ὁ σκυθρωπὸς νεανίας ἐγείρεται ἤδη, καὶ λαμβάνων στάσιν ἀποχαιρετιστήριον, μονολογεῖ.

— Χαίρετε σκληραὶ τοῦ βίου δοκιμασίαι . . . χαίρετε ἐλπίδες κοῦφαι . . . χαίρε, μήτηρ μου, μὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἐλπίς μου καὶ παρηγορία παρελθούσα . . . ἴσο ἡγιασμένη . . . χαίρε, ὦ προσφίλις μοι φίλε Νεόκλειε, . . . σὰς ἀναμένω . . . ἐκεῖ ἔνθα οὐδέποτε θέλωμεν χωρισθῆ . . . δι' ἐμὲ οὐδὲν ἀπομένει . . . τὰ πάντα δι' ἐμὲ κώλασις . . . τὰ πάντα βάσανος . . . ζήσατε δύστροποι εὐδαιμονοῦντες . . . δι' ὑμᾶς ὁ κόσμος . . . δι' ἐμὲ ὁ κόσμος μηδέν . . . ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δι' αὐτὸν ἐπίσης μηδέν . . . ὦ, ἐλθέ, μόνον μου ἐλπίς, μόνον μοι μέλημα . . . πρὸς σὲ ἀποτεινόμεναι, ὦ μόνον μου ὄνειρον . . . θάλασσα . . . εἰς σὲ ἐμπιστεύομαι ἑμαυτόν . . . μὴ ἀποδώσης με οὐδαμῶς τοῖς ἐπιθυμοῦσί με . . . ἐλθέ.

Καὶ ἤδη τὸ σῶμά του παρεκκλίβαν τῆς καθέτου στάσεως πρὸς τὰ ἔμπροσ ἦτο ἕτοιμον νὰ πέσῃ πρὸ τῆς χαινούσης ἀβύσσου, ὅτε χεῖρ στερεὰ τὸν κρατεῖ.

— Εἶναι τοῦ παραμονεύοντος φίλου, ὅστις ἐνοήσας τὸν ἐπιχειρῶν κίνδυνον ὤρμησεν ἐκ τοῦ κρύπτοντος αὐτὸν βράχου καὶ ἀρπάξας αὐτὸν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων, καθ' ἣν ὥραν τὸ σῶμά του παρεξέκλινε τῆς ἰσοροπίας, μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ φωνῆς ἐντὸς τοῦ στήθους του πνιγμένης, ἀναφωνεῖ.

— Δυστυχῆς . . . Ἐκείνος δὲ, ἰδὼν τὰ σχέδιά του καταστρεφόμενα, ἀνακράζει:

— Ἄ . . . κατάρτα· ἀφήσατέ με ν' ἀποθάνω . . . αὐτὸ μόνον ἐπιθυμῶ, ἀφοῦ ἐκεῖνο δὲν κατώρθωσα . . . Στραφεῖς δὲ ὀπίσω καὶ ἰδὼν τὸν φίλον του, λέγει:

— Ἀλλὰ σὺ; . . . πῶς; . . . καὶ ἐκεῖνος μετὰ φωνῆς ὑπὸ λυγμῶν διακοπτομένης.

— Ναί. . . ἐγὼ Δημήτριε, σὲ εἶδον, σὲ ἠκολούθησα, σὲ σῶζω . . . ἀλλ' ἀγνοεῖς ποῦ βραίνεις; δὲν γνωρίζεις τί πράττεις; . . . Δημήτριε! ἀλλὰ ζῆθι, θὰ ἐπιτύχῃς καὶ ἐκείνου· δὲν εἶσαι μόνος· ἔχεις ὁμοίους· θὰ τὸ ἐπιτύχῃς· μὴ ἀπελπίζου· αὐτὸ, ὄπερ πράττεις εἶναι σκληρόν· εἶναι παράλογον· εἶσαι νέος· ζῆθι· ὦ, ναί, ζῆθι, ἵνα δρέψῃς τὰ ἄνθη τῆς ἀβύσσου ἐτι νεότητός σου· εἶσαι ἀνὴρ, σκίφθητι· ἔχεις καθήκοντα ἀπέναντι μητρὸς, κοινωνίας, καὶ φίλου, καὶ, ἐμοῦ τοῦ δυστυχοῦς· σκίφθητι ποῖαν θλίψιν ἐμβάλλεις εἰς ἐμὲ καὶ τὴν δυστυχῆ μητέρα σου· ναί μὲν ὁ κόσμος διὰ σὲ μηδέν, καὶ σὺ διὰ τὸν κόσμον μηδέν· ἀλλὰ τούτο δὲν ἰσχύει καὶ δι' ἡμᾶς· σὺ δι' ἡμᾶς τὸ πᾶν, καὶ ἡμεῖς διὰ σὲ τὸ πᾶν· δὲν ἔχει οὕτως· ὁμείλησον . . .

Ὁ Δημήτριος δὲν ἀποκρίνεται, ἀλλὰ μόνον δάκρυα χύνει, δάκρυα μεταμελείας, ἥτις προήλθεν ἐκ τῶν παρηγορητικῶν τοῦ φίλου του λόγων, καὶ τῆς συναίσθησός τοῦ καθή-

κοντος αὐτοῦ, ἀπέναντι κοινωνίας, μητρὸς καὶ φίλου· τελευτῶν δὲ ἀπαντᾷ, μετὰ φωνῆς συγκεκομμένης:

— ὦ! ναί, Νεόκλειε, θὰ ζῆσω, διὰ τὴν προσφιλή μοι μητέρα, καὶ διὰ σὲ τὸν μόνον μοι φίλον, διὰ νὰ μὲ παρηγορῆς· ἄ, πόσον . . . ἡ φιλία εἶναι παρηγορὸς!

ΛΕΩΝ Γ' ΦΟΥΡΝΑΡΑΚΗΣ

Τ' ΑΕΡΙ

Τῷ Κωστῇ Παλαμᾷ

Τ' ἀέρι κοιμᾶται σὲ πέλαγον ἀγκάλῃ ἐκεῖ ποῦ δὲν ψάλλει τὸ στόμα πουλιοῦ, ἐκεῖ ποῦ δὲν φυεταῖ τοῦ χόρτου ἕνα φύλλο καὶ τρέμει τὸ χεῖλο γιὰ γλάγκα φιλιοῦ!

Μ' ἀρέσεις φυσῶντας ἐδῶ ποῦνε κάμποι, ὁ ἥλιος ποῦ λάμπει σὲ λίμνης νερά, ἐκεῖ ποῦ ἡ κόρη ἀνύποπτη τρέχει καὶ ἡ Μοῖρα τῆς πλέχει στεφάνια ἀνθηρά!

Στοῦ πέλαγου τώρα κοιμᾶται τὰ μέρη, ἐκεῖ ποῦ τ' ἀστέρι τῆς νύχτας ἀχνό, τ' ὄρατο φεγγάρι τὴ λάμπη του χύνει 'στου ναύτου τὴν κλίνη ἀπ' τὸν οὐρανό!

Στὰ πέλαγα ὁμως, ἀέρι μου, κοίμου. Τί τρέμ' ἡ ψυχὴ μου μὴν ἀγριο γενῆς; κί' ἐκεῖ ταξιδεύει μὲ κύμα παλεύει παιδὶ καὶ γονῆς!

Μ' ἀρέσεις φυσῶντας 'στῆς γῆς τὴν ἀγκάλῃ, 'στὸ δένδρο ποῦ ψάλλει τ' ἀνδρόνι γλυκά· ἐδῶ, στὰ πλατάνια, ἐκεῖ, 'στὰ λαγκάδια, ποῦ βόσκουν κοπάδια, ἀρνάκια λευκά!

Ἄερι ἀν ἑσπνήσης φτεράχεις στὸν ὄμο καὶ φεύγεις μὲ δρόμο 'σὼν ἀγριο πουλί· λυπήσου, μὴν τρέχῃς! τὸ κύμα θεριεύει, νὰ πνίξῃ γυρεύει. . . Ὅθὰ κλάψουν πολλοί!

Ἐν Σπέτσαις

Ι. Γ. Γιαννοῦκος.

BIZET CARMEN

(L' intermède.* (4eme act.)

Ψυχὴ ἐρώσα τρυφερὰ, θαρρεῖς παραπονεῖται. . .

Κ' εἰς ἄσμα ἐρωτᾷ γλυκύ, Ρευβώδης, μελαγχολικῆ,

Πῶς διατὶ τοῦ ὄντος τῆς τοῦ προσφιλοῦς στερεῖται.

Ἄχ! ναί στενάζει ἐν χορῷ, ἐν ὄρα εὐθυμίας

Εἰς ἀρμονίαν μαγικῶν Εἰς οὐρανίαν μουσικῶν

Τὰς θλίψεις τῆς τὰς μυστικῆς τοῦ πάθους τρικυμίας!

* Μετ' ἀκράσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 24 Ἰουλίου 1894 ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Ὀμίλου τῶν Φιλομουσίων» ἐγγράφησαν οἱ στίχοι οὗτοι οἰοῦνται ποιητικῆς τῆς διεργηθεῖς τοῦ ὀραίου θεματός του — Φ. Α. Ο.

'Α! τότε, τότε μάλιστα την πάσχουσαν καρδίαν, Κατά φαιδράς ζωής στιγμᾶς Δεινῶς, ὦ Ἔρω, παρορμᾶς Δι' εὐτυχίας στέρνειν νὰ ἐκδηλοῖ ἀνίαν! . . .

Τί πρὸς αὐτὴν Παράδεισοι, Ἐδέμ, Ἀγγέλων κάλλι, Χοροὶ καὶ φῶτα Οὐρανῶν Ὅπταν τ' ἔδν τὸ ποθεινόν, Πλῆσιον τῆς δὲν θάλλη; . . .

Εἶν' Ἄδης τότε ζοφερός τὸ Σύμπαν δι' ἐκείνιν Καὶ μόν' ἠψίστη ἡδονή, Ἄν ἠμπορῇ νὰ ἐκφῶνῃ

Δι' ἐμμελῶν τῆς στεναγμῶν τὴν ἄφατον ὀδύνην! . . . Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1894. Φ. Α. Οἰκ.

ΓΥΝΗ ΚΟΥΦΟΝ ΚΑΙ ΠΕΤΕΙΝΟΝ ΤΙ ΧΡΗΜΑ (Πλάτων)

Ἐν τινι τῶν Παρισίων φρενοκομείῳ νοσηλεύετο ἀτυχὴς τις σύζυγος, ὅστις χρευσάσ διετέλεσεν ἀπαρηγόρητος ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς πεφλημένης αὐτῷ συζύγου. Ὁ νεώτερος οὗτος Ὀρφέης περιήλθεν εἰς τοσαύτην λύπην, ὥστε ἐπὶ πέντε ἔτη οἰκοῦρει καὶ ἐθρῆνει τὸν θάνατον τῆς πιστῆς αὐτοῦ γυναίκος, ἀναπολῶν ἀδιαλείπτως τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐτυχίαν, ἐν τῷ θαλάμῳ, ἐνθα ἐκείνη ἐτελεῦτῃσεν. Παρηγορία φίλων, παραινέσεις συγγενῶν, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ κατισχύσωσι τῆς μεγαλοχολίας αὐτοῦ.

Μετὰ τὸ πέμπτον ἔτος ἠναγκάσθη νὰ μετοικήσῃ ἀλλαχοῦ, διότι ἡ κυβέρνησις διέταξε τὴν ἀνασκαφὴν τῆς συνοικίας. Τότε δὲ ἀπελπισθεὶς, καὶ εἰς οὐδένα ἐπιτρέπων νὰ θίξῃ τι τῶν τῆς ἀποθανούσης πραγμάτων, ἤρξατο νὰ ἀποθέτῃ ὡς ἀληθῆ κειμήλια τὰ πάντα εἰς κιβώτιον. Ἀναζητῶν δ' εὗρεν ἐν τινι θήκῃ φάκελον ἐπιστολῶν. Ἡ καρδιά αὐτοῦ ἐπάλλετο σφοδρῶς, διότι ἐνόμισεν, ὅτι εἶχεδιά χειρὸς τὰς πρώτας ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, ὡς ἔγραψε πρὸς αὐτήν.

Τρέμων, ἔθνηκεν αὐτὰς εἰς τὰ χεῖλη· ἐπειτα δὲ καθεσθεὶς ἐπὶ θρονίῳ, ἀνέφεξε μίαν αὐτῶν ὅπως ἀναμνησθῆ τὸ τελευταῖον τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐτυχίαν.

Ἄλλ' ὦ τῆς δυστυχίας! Ἄναγνους ὁ δὲ στυννὸς τοὺς πρώτους τῆς ἐπιστολῆς στίχους ἐγένετο ἐμβρόντητος· διότι αἱ ἐπιστολαὶ ἐγράφησαν πρὸς τὴν αὐτοῦ σύζυγον παρ' ἐραστοῦ, μεθ' οὗ αὐτὴ ἐξηπάτα αὐτὸν ἐξ μετὰ τὸν γάμον μῆνας. (Κατὰ μεταφράσιν) Κ. Γ. Κουμμενῆς.

ΑΝΤΙΛΟΥΚΟΥΛΛΕΙΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

— Μὴ πρότρεπε τοὺς ἄλλους πρὸς τὸ τρώγειν, ἢ πίνειν, διότι οὕτω δυνατόν νὰ γείνης πρόξενος βλάβης.

— Μὴ παρατῆρει τὸν πλῆσιον σου ἐν ὥρᾳ φαγητοῦ, διότι τότε οὗτος παρεκβαίνει τῆς τακτικῆς του πορείας, ἐνεκεν τῆς περιεργίας σου.

— Πρὸς ὃ,τι σὺ ἐπιθυμεῖς νὰ φάγῃς ἢ πῖνῃς ἐν ὥρᾳ γεύματος μὴ παρακίνει καὶ τὸν ὀμοτραπέζον

σου, διότι οὔτε τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα, οὔτε τὸν αὐτὸν στόμαχον δύναται νὰ ἔχη.

— Ἄν ἄλλοι σὲ βιάζωσι πρὸς πολυποσίαν ἀπόφευγε τοῦτο μετ' εὐπρεπείας. Ὅπταν δὲ ἡ ἀνάγκη νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃς λάμβανε τὸ ποτήριον καὶ πίνε δάγγον.

— Ἀπόφευγε τοὺς παρατεταμένους ἀστεϊσμοὺς ἐν ὥρᾳ τραπέζης, διότι καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους ἐκτρέπεις τοῦ σκοποῦ τῆς ἐστίασεως.

— Ἐκ τῶν πολλῶν φαγητῶν μὴ θέλε νὰ χορταίνῃς, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀρεστοῦ καὶ ὠφελίμου, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι δεικνύεις λαίμαργίαν, βλάπτεις καὶ τὸν στόμαχόν σου ἐκ τῆς ἀνωμάλου χωνεύσεως.

— Ὅταν οἱ πολλοὶ παύονται τοῦ τρώγειν καὶ πίνειν πρᾶττε τὸ αὐτό, καὶ θέλεις μεγάλως ὠφελθῆ ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς σου ταύτης.

— Μὴ ζῆτει πρωτοκαθεδρίαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλ' ἀνάμενε νὰ σοὶ ὀρίζωσι τὴν θέσιν σου.

— Οὐδέποτε πρέπον εἶναι νὰ μεμψιμοιρῆς ἐν ὥρᾳ γεύματος ἐπὶ οἰαδήποτε ἀφορμῇ. Συγκράτησον σεαυτὸν καὶ ἀπόφευγε δευτέραν πρόσκλησιν.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ ἰατρός (κινῶν τὴν κεφαλὴν). — Δὲν δύναμαι νὰ πρᾶξω τι περισσώτερον . . .

Ὁ ἀσθενής. — Τί... γιὰτρέ; Πρὸς Θεοῦ. . .

Ὁ ἰατρός. — Πράγματι, φίλε μου, εὐρίσκεσθε ἐν πλῆρει.. ὀγιείᾳ.

Φίλος. — Τώρα ποῦ ἔκαμες παρουσίαν, τί θὰ κάμῃς; Πρεσβύτης. — Ὁ ἀποσυρθῶ τῆς ἐργασίας... καὶ θὰ διασκεδάξω διηγούμενος εἰς τὸν κόσμον ὅτι φοβερόν βάρος ὁ πλοῦτος, καὶ ὅτι ἡμῖν τόσον εὐτυχῆς ὅτε ἡμῖν πτωχός. . .

Γαλλὶς ἐπιδεικνύουσα εἰς ἐπισκέπτῃν φωτογραφίας τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῆς, λέγει:

— Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος εἶναι ὁ πάππος μου... ἦτο ἀνδρῆος ὡς λέων... ἀλλ' εἰς τῶν ἀτυχεστάτων . . . οὐδέποτε ἐπολέμησεν ἐν μάχῃ χωρὶς νὰ χάσῃ ἓνα βραχίονα ἢ ἓνα πόδα.

Εἶτα δὲ προσέθηκεν ὑπερηφάνως. Ἐλαβε μέρος εἰς 24 μάχας.

Κλειώ. — Τί μεταχειρίζεσαι Θεοδώρα, γιὰ νὰ μὴ σοὺ πέφτουν τὰ μαλλιά;

Θεοδώρα. — Φουρκέτες, ἀγάπη μου. Σὺ τί μεταχειρίζεσαι;

— Τὰ αὐγά σου εἶναι φρέσκα πιστεύω. . .

— Φρέσκα κυρία; Τί λίτε; σημερινὰ εἶναι κυρία. . . ἢ κόττες μου ποτὶ δὲν γεννᾶνε παρὰ φρέσκα αὐγά. . .

Φίλος. — Ἐπιτρέπεις εἰς τὴν σύζυγόν σου νὰ κάμῃ ὃ,τι θέλει;

Ὁ σύζυγος (ἐν ἀμηχανίᾳ). — Ὅχι, κύριε. . . Κάμνει ὃ,τι θέλει ἀνευ τῆς ἀδείας μου. . .

— Τώρα ἀπ' τὴν ἀρχὴ σοὺ λέγω γιὰ νὰ ξέρῃς... Ὅλας μπωρῶ νὰ τὰ ὑποφέρω, ἐκτὸς τοῦ νὰ μοῦ ἀντιμιλοῦν.

— Μπα, κυρία, ἴσα ἴσα ὅπως καὶ ἐγώ! Ὁ παρὰσωμε ὠραία!

Ἰερὺς ἐπισκεφθεὶς τὸ παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου νεκροταφεῖον καὶ ἀναγνούς τοὺς ἐπὶ τῶν μνημείων ἀπείροπληθεῖς ἐπαίνους διὰ τοὺς τεθαμμένους, ἔγραψεν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου;

— Ἐνταῦθα κείνται οἱ νεκροὶ καὶ τὸ ζῶν ψεύδος.

Κώστας. — Μπαμπά, τί σημαίνει ἡ λέξις φήμη.

Μπαμπάς. — Φήμη, Κώττιχ μου, εἶναι ὃ,τι ἓνας λαμβάνει διότι ἐφάνη περιποιητικὸς εἰς ἀνθρώπους τῶν ἐφημερίδων.

Γουέλγς.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Αἶνιγμα 34.

Οὐδέποτε χωρὶς ἐμὲ νὰ ζῆσῃς θὰ ἠμπορέσῃς καὶ ἐνῷ σοὺ δίδω τὴν ζωὴν εἰς θάνατον σὲ ρίπτω, θὰ μ' εὕρῃς ἂν 'ς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ ἴδιος μὲ θέσῃς, μὲ χάνεις ἅμα μὲ ἰδῆς, εἰς ἄλλου ὄμμα πίπτω.

Ι. Γ. Β

Αἶνιγμα 35.

Ἐνδοιατώμαι εἰς δρομοὺς, λειμῶνας καὶ εἰς δάση. Φοβεῖται με δὴν ἡ γῆ· πλὴν ὅμως θὰ μὲ χάσῃ, Ἐκείνος ὅστις ὡς καλὸς λύτης τῶν αἰνιγμάτων, Ἐπιτηδείως ἀφαιρεῖ δύο ἐκ τῶν γραμμάτων. Κόπτων δὲ οὕτω κεφαλὴν ἀνήμερου θηρίου, Ἀμέσως βλέπει πρὸ αὐτοῦ ὄνομα ἀκρωτηρίου, Ἐὰν δὲ πάλιν ἐξ αὐτοῦ τὸ πρῶτον γράμμα σβύσῃς, Εἰς ἄθος μετατρέπομαι εἶν' εὐκόλος ἡ λύσις.

Διον. Γ. Φουρναράκης.

Αἶνιγμα 36.

Εὐτυχεῖς ὄσοι μ' ἐγκλείουν εἰς τὰ στέρνν των θνητοῖ. Θεῖον δῶρον, τοὺς ὠφῶνα μὲ πτερά τῆς φαντασίας εἰς ἀθήεις [κατοικίας, Ἐνθα τὸ τῶν ἄλλων πνεῦμα ν' ἀναθῆ ἀδυνατεῖ. Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς εὐρὸς σύντροπον πιστὸν τῶν καλῶν [μου λατρειῶν. Ἐνῷ εἶμαι εἰς τοὺς πάντας πηγὴ μίσους, ἀπεχθείας, καὶ σημείον [ἀγενεῖας

Μὲ τὰ δύο πρῶτα τώρα καὶ τὸ ἔσχατόν μου γράμμα. Ζῶν τι ἄθῳον κάμνεις καὶ γαλακτοφόρον ἅμα, Ἄν τὸ πρῶτον δ' ἀφαιρέσῃς καὶ τὸ τρίτον μου ἱπίσης, Εἰς τοὺς πάλαι Αἰγυπτίους ὡς θεὸν θὰ μ' ἀπαντήσῃς.

Αἶνιγμα 37.

Ἡ τύχη ἐν μοὶ ἔδωκε τὸ στέμμα βασιλείσης· Κ' ἀρετὴ μοὶ ἔδωκε στέμμα καλὸν ἐπίσης. Ἐπὶ τῆρα σύζυγος πιστὴ καὶ βασιλὶς συγχρόνως Καὶ μ' ὤμνησε εἰς ποιητῆς τοῦ μυθικοῦ αἰῶνος, Τὸ σῶμά μου ἂν σπαραχθῆ καὶ τρία τῶν μελῶν μου Ἐνώσῃ με τίνα θεὸν ἀρίων τὸν κορυμνὸν μου, Νύμφην παράγει εἰς νερά τρυφᾶσαν αἰωνίως Στέμμα νὰ λάβῃς λύσον, με τῆς καλλονῆς ἀξίως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ“

Μ. Δ. Πάτρας. Σᾶς ἐνεγράψαμεν διὰ 12 Ἡμερολόγια. Εὐχαριστοῦμεν. Παραγγεῖλια σας ἀπεστάλη. — Δ. Δ. Σῆτρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξει μετ' αἰθιμοῦ λαχείου σας ταχυδρομικῶς. — Κ. Ν. Ο. Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς ἀκατάλληλον, ὡς πολὺ κοινὸν καὶ ὀλίγον ἀπρεπὲς δι' οἰκογενεῖας. Προτιμήσατε ἕλλα θέματα. — Δ. Γ. Φ. Φιλιππᾶρα. Ἐπιστολὴ με περιεχόμενα ἐλήφθησαν. Ἐχει καλῶς. Γράφομεν. Ἀγγελίαν καὶ φύλλα ἐστείλαμεν. — Ε. Ι. Κ. Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς καὶ σᾶς ἀποστέλλομεν φύλλον καὶ ἐνταῦθα. Ἄν θέλητε μᾶς ἐγγράφητέ τινας. — Κ. Κ. Γαέτιος. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξει ἐν παρόντι φύλλον. — Ε. Π. καὶ Ν. Φ. Χαλιεῖδα. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Συμμορφωθῆσθε. — Ν. Π. Μιτωλήνη. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἀποδείξει ἀποστέλλομεν. Περὶ λοιπῶν ἔχει καλῶς. Σᾶς ἐνεγράψαμεν διὰ 10 Ἡμερο-

λόγια. — Μ. Β. Ἀδίνιον. Ἐχει καλῶς. Τόμον ἀποστέλλομεν προσχεῶς καὶ γράφομεν. — Γ. Φ. Γαργαλιάνους. Ενεγράψαμεν ἡμῖν ἐτι διὰ 2 ἡμερολόγια εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀποστέλλομεν. Ἐγράψαμεν. — Π. Χ. Κρίνον. Ἐπιστολὴ ἀποδείξει καὶ ὄρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — Κ. Σ. Κράμα. Ἐχει καλῶς. Ἐχετὲ δίκαιον. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — Ν. Δ. Ζαγοράν. Ἀντγραφον ἀποδείξει σας μετ' ἀριθ. λαχείου σᾶς ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς. — Ν. Γ. Μ. Καλαματινὴ Χίου. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, ἀλλὰ φίλος σας δὲν ἐπλήρωσεν ἐτι. Ἐγράψαμεν. Ἀπαντήσατε. — Θ. Κ. Π. Σεβαστοπόλιν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν καὶ ἀποστέλλομεν παραγγεῖλιαν σας. Σ. Μ. Κέρκυραν. Μάλιστα συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐσυχεῖτε. Ἡμερολόγιον θὰ λάβητε ἐν καιρῷ. — Κ. Ι. Κέσεν. Ἐχετὲ δίκαιον. Ἀπόδειξιν λαμβάνετε ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ. — Δ. Δ. Κρητήσαν. Δελτάριον ἐλήφθη. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐσυχεῖτε. Εὐχαριστοῦμεν. Δ. Κ. Κάτρον. Σειρὰν φύλλον ἀπεστέλλομεν ἡμῖν ἐν νεοῦ ταχυδρομικῶς. Ἀναμένομεν συνδρομὴν σας. — Β. Ν. Πρέβεαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξιν λαμβάνετε ἐν παρόντι φύλλῳ. — Β. Α. Κάτρον. Ἐχει καλῶς. Ἀναμένομεν ὡς γράφατε. Κ. Τ. Ἰσμαίλιαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν ἔμβασμα. — Ν. Μ. Κάτρον. Παραγγεῖλια σας ἀπεστάλη. — Δ. Χ. Σ. Λευκωσίαν. Συνδρομὴ σας δὲν ἐλήφθη καὶ σᾶς ἐνεγράψαμεν δι' ἐν χροστ. Ἡμερολόγιον.

ΤΗ ΔΑΔΕΑΝΑΡΑ

ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΥΚΙΣΣΗ

ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ὅσοι ἄνθος ἀνεφύης, Παραδεισίον πτηνόν, Ὅς ανοίξῃς τὸ ρόδον, μυροδόλον, ὄροσερόν, Ὑπο οἰωνοῦς ἀρίστους, τῶν Ἑλλήνων, ὡ χαρὰ, Ἀναγάλλιασεν ἡ φύσις εἰς τὰ πρῶτά Σου οὐά.

Ἐδείξας ἐκ τῆς κοιτίδος ἔξοχος πῶς θὰ γενῃς, Καὶ τοιαύτη ἀνεδείχῃς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς. Ἐν τῷ ἄσπει ἀνεπτύχῃς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, Ὅπ' αἱ Χάριτες, αἱ Μοῖραι σ' ἔσπεσαν μετὰ χαρᾶς,

Διὰ δῶρων ὄντως θεῶν, ἐπικτήτων, φυσικῶν, Πάντων τῶν προτερημάτων, αἰσθημάτων τῶν καλῶν. Ἄπλετος ἡ χάρις ἦτο κεχυμέν' εἰς τὴν μορφήν Εἰς τὸ λιγυρόν Σου σῶμα, τὴν χρυσοῦν Σου κεφαλὴν

Ἐλαμπεν ἡ ὠραιότης ἐπιβάλλουσα πολὺ, Τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας ἡ ἀγνότης περισσῆ! Σ' τὰ κεκλεισμένα στήθη σου τ' ἄδοξα καὶ παρθενικά, Ὅ,τι εὐγενές, γενναῖον, Σὺ τὰ εἶχες σωρευτά,

Τὸ βλέμμα σου τὸ ἰλαρὸν τὸ πλῆρες συμπαθείας, Ἐδῆλου ἄκακον ψυχῆν, μεστήν φιλάνθρωπίας. Τὸ χαρῶν μείδισμα ἀειθαλές ἐπήνθει, Σ' τὰ ρόδινα τὰ χεῖλη Σου καὶ με χαρίτων πλήθη.

Γλυκὺς κάρπος καὶ προῖον γαλήνης τῆς ψυχῆς Σου, Ἦτις χυμέν' εὐρίσκετο ἐφ' ὄλης τῆς μορφῆς Σου. Ὁ ἀγὼν Σου ἐν τῷ βίῳ περὶ ταῦτα ὄλωσ ἦν, Εἰς φιλάνθρωπα, γενναῖα, περὶ πᾶσαν ἀρετήν,

Χάρμα τῆς οἰκογενείας, χάρμα τοῦ λαοῦ παντός, Χρυσασίς ὡσεὶ πετῶσα μεθ' ἀγνῆς ψυχῆς, ἐντός Βάλασμον παρηγορίας χέουσα εἰς τὰς ψυχὰς, Ὅρφανῶν τε καὶ πενήτων ἐπουλοῦσα τὰς πληγὰς,

Δὲν εἶχες μόνον τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδίαν μεγάλην, Ἀλλὰ κι' αὐτὴν Σου τὴν μορφήν μ' ἀγγέλου θεῖα κάλλι. Καὶ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς σου καὶ τὸ κάλλος τῆς μορφῆς Σὺμπλεγμα' ἀπετέλουσθε θεῖον Σῆς ἀγγελικῆς ψυχῆς!

Κωνσταντῆα Νοέμβριος 1894 Κωνστ. Γ. Κουμμενῆς (Ἀγγιλιετῆς)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

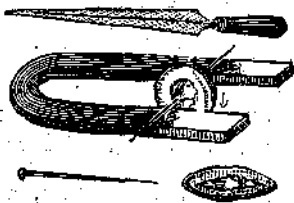
Περὶ εργον πείραμα διὰ μαγνήτου.

Λάβετε πεντάλεπτον καὶ ἀφοῦ διατρυπήθητε αὐτὸ εἰς τὸ κέντρον, διαπεράσατε διὰ σιδηροῦ χονδροῦ σύρματος ἢ ἡλου, οὔτινος ἀφαιρεῖτε πρότερον τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν αἰχμὴν. Τοποθετήσατε τότε αὐτὸ ὡς ἔχει ἐπὶ μαγνήτου, σχήματος ἰσπίου π.ταλκυ, ὡς δεικνυσιν ἡ κάτωθι ἡμετέρα εἰκὼν.

Πείραμα διὰ μαγνήτου.

Ἦδη δὲ εἰν λαμβάνοντες τὸν μαγνήτην, οὕτω διατεθειμένον, ἐκ τοῦ στρογγύλου αὐτοῦ μέρους χαμηλώσατε ἑλα-

φρῶς τὴν χεῖρα εἰς τρόπον, ὥστε νὰ δώσητε μικρὰν κλίσιν εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῆς προτέρας αὐτοῦ ὀριζοντίας θέσεως, με τοὺς πόλους πρὸς τὰ ἄνω, ἀμέσως τὸ νόμισμα μετὰ τοῦ σύρματος θὰ κυλισθῇ πρὸς τὰ ἄκρα τῶν βραχιόνων τοῦ μαγνήτου, θὰ φθασῇ τοὺς πόλους αὐτοῦ, οὓς αὐτομάτως θὰ διέλθῃ, καὶ τέλος θὰ προχωρήσῃ ἐν τῇ κάτω ὀψει τοῦ μαγνήτου καὶ θὰ σταθῇ κάτωθι τοῦ σημείου ἐνθεν ἀνεχώρησε. Τοῦτο συμβαίνει συνεπείᾳ τῆς κτηθείσης ταχύτητος καὶ τῆς ἐλξεως τοῦ μαγνήτου, ἧτις κωλύει τὸ νόμισμα καὶ πῆσῃ κατὰ γῆν.

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΚΥΨΕΛΗ

Ἰπὸ τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Ἀλεξ. Γιακουμίδου ἀγγέλεται ἡ ἐκδοσις ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ποιητικῆς συλλογῆς, ἧτις θὰ περιέχῃ πάντων τῶν παρ' ἡμῖν δοκίμων ποιητῶν τὰ ἀριστα ποιήματα, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πατρὸς τῆς νέας Ἑλλ. ποιήσεως Ἀλεξ. Σούτσου μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἡμερῶν. Συνιστῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀπόκλιθῃσιν τοιούτου καλλίστου βιβλίου πρὸ πάντων δὲ εἰς τοὺς φιλομούσους φίλους καὶ συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως». Ἡ συλλογὴ ἀπαρτιοθήσεται ἐξ 28 τυπογραφικῶν φύλλων, ἡ δὲ τιμὴ ὠρίσθη εἰς δρ. 4 ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρυσᾷ 4 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Συνδρομητὰ ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς «Φύσεως».

ELIE BERTHET
ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΗΛΙΑ Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐξέδοθη ἰσχύτως καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τὸ περιεργότατον καὶ παραδοξότατον τοῦτο βιβλίον ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις βιβλιοπώλου κ. Ἀναστ. Φέξη καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρ. τελῶν εἰς τὸν ἀποστέλλοντα αὐτῷ δρ. 2 ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ φρ. 2 ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

VILLIAM CARLETON

Ο ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟΣ ΠΥΤΜΑΧΟΣ

ἮΘΗ ΚΑΙ ΒΘΙΜΑ ΙΡΛΑΝΔΙΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝ. ΒΙΔΑΛΗ ΜΗΛΙΩΡΗ

Εἶνε τὸ μόνον σύγγραμμα, ὅπερ διὰ τὸ εὐχάριστον καὶ διδακτικόν του μετεφράσθη ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις ἐν αὐτῷ ἐκτίθενται σαφέστατα τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ ἀγνώστου νῦν παρ' ἡμῖν Ἰρλανδικοῦ λαοῦ κατὰ τὸν ἸΗ' αἰῶνα.

Εὐρίσκεται καὶ παρ' ἡμῖν καὶ τιμᾶται δρ. 1,50 καὶ φρ. 1,50 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Α. Γ. ΓΑΛΑΝΟΥ

Ἀθήναι ὁδὸς Σταδίου. Ἄρ. 37

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἀνεκδοκὰ ἔργα. — Δημητρίου Κ. Παπαρρηγοπούλου ἦτοι περὶ ἁ—χαρκτηῖρες—ποιήσεως ἐπὶ καλοῦ χάρτου. Σελ. 176. δρ. 2—.

Θεός, ὑπὸ Βικτωρος Οὐγκῶ, μετάφρασις Ἠλ. Ι. Οικονομοπούλου. Σελ. 216. δρ. 3—.

Ἱστορία Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ Τρ. Εὐαγγελίδου. Σελ. 280. δρ. 2—.

Ἱστορία Ὀθωνος. Συγγραφεῖσα ὑπὸ Τρ. Εὐαγγελίδου. Σελ. 848 σχ. μετὰ 50 εἰκόνων. δρ. 7—.

Ἱστορία Μεγάλου Ναπολέοντος, ὑπὸ Reger Peyre μετάφρασις Τ. Εὐαγγελίδου μετὰ 50 εἰκόνων. Σελ. 752. δρ. 6—.

Ἐργάται τῆς θαλάσσης, ὑπὸ Βικτωρος Οὐγκῶ, μετάφρασις Ἀλ. Σκαλίδου. Σχῆμ. 16ον σελ. 526. δρ. 3—.

Τὰ ἀνωτέρω ἀποστέλλονται τῷ αἰτοῦντι ἐλεύθερα ταχ. τελῶν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται πάντες, ὅσοι ἐλαβον ἀγγελίας τοῦ Ἡμερολογίου τῆς «Φύσεως», ὅπως εὐαρεστούμενοι, ἐπιστρέψωσι ταύτας τῇ Διευθύνσει τῆς «Φύσεως», ἵνα κανονίσῃ ἐγκαίρως τὰς ἀποστολάς τῶν τευχῶν, καθότι ἡ ἐκτύπωσις ἐγγίζει τὸ πέρας.

Ἡ Διεύθυνσις

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ